

ХЪРБЪРТ УЕЛС ФУНИЯТА

Превод от английски: Юлия Бучкова-Малеева, 1980

chitanka.info

Вечерта бе душна и облачна, а на хоризонта небето бе обточено с черно от бавно гаснещия залез на знойното лято. Седяха до отворения прозорец, опитвайки да си представят, че тук въздухът е по-свеж. Дърветата и храстите в градината бяха неподвижни и тъмни. Оттатък, на пътя, някаква газова лампа светеше с ярък, оранжев блясък на фона на синкавата мъглица на вечерта. Още по-нататък, под надвисналото небе, се виждаха трите светлини на железопътния семафор. Мъжът и жената разговаряха тихо.

— Той не подозира, нали? — попита малко нервно мъжът.

— Точно той ще подозира — отвърна докачливо тя, сякаш и това я дразнеше. — Освен за завода и цените на горивото за нищо друго не мисли. Няма въображение у него, няма нищо поетично.

— Тези металурзи са до един като него — каза мъжът дълбокомислено. — Няма сърце.

— Особено той — добави тя. После, извърна недоволно лице към прозореца, тътен и пухтене все повече се приближаваше; къщата се разтреса; дочуваше се металическото тракане на тендера. Когато влакът отмина, ярък лъч озари изкопа и ги облъхна буен облак дим; едно, две, три, четири, пет, шест, седем, осем черни продълговати тела — осем товарни вагона — минаха пред сивкавия насип и тутакси изчезнаха един по един в гърлото на тунела, който с последния вагон като че погълна изведнъж и влака, и дима, и звука.

— А колко красива и свежа бе тази местност на времето — забеляза той; — я виж сега — истински ад. А този път — само купища сгурия и комини, бълващи огън и прах направо в божиите селения. Но какво ли значение има това сега? Идва краят, краят на цялата тази жестокост. *Утре*. — Последната дума той изрече шепнешком.

— *Утре* — отвърна тя също шепнешком, все още загледана през прозореца.

— Скъпа! — каза той и сложи длан върху ръцете ѝ.

Тя трепна и се извърна, погледите им се срещнаха.

Очите на жената придобиха мек блясък.

— Скъпи мой — каза тя и добави: — Толкова странно, че дойде в живота ми ей така... за да разкриеш...

Тя замълча.

— За да разкрия? — запита той.

— Целия този прекрасен свят. — Тя спря нерешително, сетне заговори още по-нежно: — Този свят на *любовта*.

Неочаквано врата щракна и се затвори. Те извърнаха глави и той се дръпна назад. В мрака на стаята стоеше голяма, неясна фигура и мълчеше. В оскъдната светлина лицето едва се виждаше, с безизразни тъмни петна под надвисналите като стреха вежди. Изведнъж всички мускули в тялото на Рот тревожно се изпънаха. Кога ли се бе отворила вратата? Какво ли е чул? Чул ли е всичко? Какво е видял? Хаос от въпроси.

След пауза, която сякаш нямаше край, чува гласа на новодошлия.
— Е? — рече той.

— Страхувах се, че няма да те видя, Хоръкс — отговори мъжът на прозореца, стиснал здраво рамката. Гласът му бе смутен.

Тромавата фигура на Хоръкс излезе от сянката. Той не отвърна на думите на Рот. За момент остана надвесен над тях.

Сърцето на жената не трепна.

— Казах на господин Рот, че може и да се върнеш — промълви тя с глас, който въобще не затрепери.

Хоръкс, все тъй мълчалив, рязко седна на стола край малката й работна маса. Големите му ръце бяха вкопчени една в друга; сега вече можеше да се забележи огънят в очите му под сянката на неговите вежди. Мъчеше се да овладее дишането си. Погледът му се местеше от жената, на която бе вярвал, към мъжа, на когото бе вярвал, и отново към жената.

До този момент тримата се разбираха помежду си само наполовина. И все пак никой не смееше да продума, да отприщи вълната от чувства, която ги задушаваше.

Най-накрая тишината се наруши от гласа на съпруга.

— Искал си да ме видиш? — обърна се той към Рот.

При думите му Рот се сепна.

— Дойдох да те видя — отвърна той, решен да лъже докрай.

— Да — рече Хоръкс.

— Ти обеща — каза Рот — да ми покажеш някои красиви ефекти от лунна светлина и дим.

— Обещах да ти покажа някои красиви ефекти от лунна светлина и дим — повтори Хоръкс с безизразен глас.

— И си помислих, че тази вечер ще те сваря, преди да отидеш в завода — продължи Рот, — за да дойда с теб.

Последва нова пауза. Може би ще приеме спокойно нещата? В края на краищата знаеше ли той нещо? От колко време бе в стаята? Но дори и в момента, когато чуха вратата, така както стояха. Хоръкс хвърли поглед към профила на жената, неясен и блед на слабата светлина. После погледна Рот и сякаш изведнъж се съвзе.

— Да, разбира се — рече той. — Обещах да ти покажа завода при истински драматични обстоятелства. Чудно как съм забравил.

— Но ако ти създавам главоболия... — започна Рот.

Хоръкс отново трепна. В застрашителния мрак на очите му неочаквано пламна нова светлина.

— Ни най-малко — отвърна той.

— Разказвал ли си някога на господин Рот за всички онези контрасти от пламъци и сенки, които според теб са тъй великолепни? — запита жената и за първи път се обърна към своя съпруг; постепенно увереността ѝ отново се възвърна, а гласът ѝ се извиси с половин тон. — За твоята ужасяваща теория, че машините са прекрасни, а всичко останало в света е грозно? Едва ли ще ви пощади, господин Рот. Такава е неговата велика теория, неговото единствено откритие по отношение на изкуството.

— Аз правя открития бавно — рече Хоръкс със сурово изражение, като внезапно я прекъсна. — Затова пък каквото открива... — Той спря.

— Какво? — запита тя.

— Нищо. — Ненадейно той се изправи на крака.

— Обещах да ти покажа завода — каза той на Рот и постави голямата си, непохватна ръка на рамото на своя приятел. — Готов си да тръгваме, нали?

— Готов съм — отвърна Рот и също стана.

Последва нова пауза. В трудно проницаемия здрач всеки от тях се взираше в другите двама. Ръката на Хоръкс още не бе пуснала рамото на Рот и той все още се зальгваше, че случката бе съвсем незначителна. Госпожа Хоръкс обаче познаваше по-добре своя мъж, познаваше това сурово спокойствие на гласа му и обърканите ѝ мисли започнаха да се превръщат във физическа болка. — Много добре — каза Хоръкс и като свали ръка, се запъти към вратата.

— Шапката ми... — Рот се огледа в полумрака.

— Това е кошничката за ръкоделие — каза госпожа Хоръкс в изблик на истеричен смях. Ръцете им се срещнаха на облегалката на стола.

— Ето я! — каза той. Тя усети някакъв импулс да го предупреди поне с един звук, но не можа да измисли нито дума. В ума ѝ се бореха „Не отивай!“ и „Пази се!“, но мигът отлетя.

— Намери ли я? — попита Хоръкс, застанал до полуотворената врата.

Рот пристъпи към него.

— По-добре да се сбогуваш с госпожа Хоръкс — каза металургът с още по-суров и спокоен тон.

Рот се сепна и се обърна.

— Лека нощ, госпожо Хоръкс — рече той и ръцете им се докоснаха.

Хоръкс с тържествена вежливост задържа вратата отворена, необичайно за обноските му към мъжете. Рот излезе, а подир него тръгна и съпругът след един безмълвен поглед към нея. Тя остана неподвижна, докато леките стъпки на Рот и тежката походка на мъжа ѝ също като някакви дискантови и басови тонове прекосиха коридора. Входната врата тежко се затръшна. Жената бавно пристъпи към прозореца и се загледа надвесена навън. След миг двамата мъже се появиха на дворната врата към пътя, минаха под уличната лампа и се скриха зад тъмните петна на живия плет. За момент светлината от лампата озари лицата им — бледи, безизразни мъглявини, които още не подсказваха онова, от което тя се боеше, в което не беше сигурна и което напразно се мъчеше да узнае. Сетне потъна в голямото кресло, широко разтвори и втренчила очи в небето, където играеха червените отблясъци на пещите. Един час по-късно тя седеше все там, почти без да променя положението си.

Тягостният покой на вечерта потискаше неимоверно Рот. Вървяха мълчаливо един до друг и също тъй мълчаливо свърнаха по застланата със сгурия странична алея, която скоро ги доведе до една долина.

Синята мъглица, някаква смес от прах и влага, придаваше известна тайнственост на голямата долина. Отвъд бяха Ханли и Етрурия, сиви и черни маси, очертани с тънки линии от редките,

златисти светлини на уличните лампи: тук-там се виждаше по някой осветен от газова лампа прозорец или жълтият светлик на някоя окъсняла фабрика или претърпана кръчма. От тези маси се извисяваха множество комини, контрастни и стройни на фона на небето, много от тях димящи, а други без дим през този „активен“ сезон. Тук-там някое белезникаво петно и призрачно онемели форми, подобни на пчелни кошери, издаваха редиците от кофи за течния метал; или някое колело, черно и отчетливо срещу душното надвиснало небе, бележеше входа на мина, където се изкачваха дългоцветните въглища. Съвсем наблизо се намираха широките релси на железопътната линия, по която маневрираха почти невидими влакове и се чуваше постоянно пухтене и тракане, от време на време до ушите долиташе звън на блъскащи се вагони и последователни удари, а непрекъснатите пулсиращи кълба бяла пара закриваха по-далечната гледка. Отляво пък, между железопътната линия и тъмната маса на недалечните ниски възвишения, се издигаха огромните цилиндри на доменните пещи на компанията „Джеда“, които запълваха целия пейзаж — колосални, мастиленочерни и обвити в горната си част от дим и припламващи огнени езици. Това бяха централните постройки на големия металургичен завод, чийто директор бе Хоръкс. Те стояха тежки и застрашителни, изпълнени с безспирното бушване на пламъците и кипящото разтопено желязо, а край подножията им тракаха валцовите агрегати; парният чук падаше със страшна сила и пръскаше бели железни искри на всички посоки. Докато гледаха, една вагонетка, пълна с гориво, се изсипа в единия от великаните, червените пламъци лумнаха нагоре и той избълва към небето огромен облак дим и черен прах.

— Наистина какви чудни ефекти от цветове се получават в твоите пещи — забеляза Рот, за да наруши мълчанието, което вече бе станало мъчително.

Хоръкс изсумтя. Стоеше с ръце в джобовете, свъсил поглед към неясните, обвити в пара релси и задъхания от работа завод отзад, намръщен така, сякаш се мъчеше да разреши някой костелив проблем.

Рот го погледна крадешком и пак се обърна:

— В момента лунният ти ефект още не се е оформил — рече той, загледан нагоре. — Луната все още се задушаваше в останките от дневна светлина.

Хоръкс впери очи в него с изражението на човек, който внезапно се е събудил.

— Останките от дневна светлина... Разбира се; да, разбира се. — Той също загледа луната, още бледа в лятното небе. — Ела — ненадейно каза той и като сграбчи Рот за ръка, го поведе към алеята, която се спускаше към прелеза.

Рот забави крачка. Очите им се срещнаха и в един миг те видяха хиляди неща, които устните им бяха почти готови да изрекат. Ръката на Хоръкс стегна хватката си и отново се отпусна. Хоръкс се отдели от него и преди Рот да разбере какво става, те вървяха вече под ръка и следваха пътеката, единият твърде неохотно.

— Виж само колко красиви са железопътните сигнали за Бърслем — рече Хоръкс, обзет внезапно от словоохотливост, ускори крачка и още по-силно притисна лакът до неговия. — Тези зелени светлини, червените и белите, и всичко това на фона на небесния здрач. Ти, Рот, разбираш от красиви ефекти. Виж колко е красиво. Погледни моите пеци: как се издигат към нас, когато слизаме по хълма. Тази отдясно е моята любимка — над двеста метра. Сам съм я зареждал и вече пет години тя весело ври, вътрешността ѝ е пълна с чугун. Към нея имам особена слабост. А пък ей онази алена ивица — ти, Рот, би я нарекъл ивица от топло оранжево, — това са пудлунговите пеци; а там, в нажежената светлина, дето стоят три черни фигури — видя ли белите искри, които се пръснаха под удара на парния чук? Това са валцовите агрегати. Ела! Дам, дум! Чуй как тракат по пода! Листова ламарина, Рот — удивително нещо. Когато материалът излиза от агрегата, блести като огледало. А сега — трас! Чукът отново се стовари. Ела, ела!

Трябваше да престане да говори, за да си поеме дъх. Ръката му се изви под мишницата на Рот с парализираща сила. Той закрачи по черната алея към релсите като обезумял. Рот не казваше нито дума, само се дърпаше колкото можеше от ръката на Хоръкс.

— Ей, слушай — рече най-сетне той с нервен смях, но с някакво несъзнателно ръмжене в гласа. — Защо, за бога, непрекъснато ми теглиш ръката? И какво си ме за влачил така?

Хоръкс го пусна. Държанието му отново стана нормално.

— Тегля ти ръката? — запита той. — Прощавай. Но нали ти ме научи да вървим под ръка, ей така, като добри приятели?

— Да, но навярно още не си го усвоил както трябва — отвърна Рот и отново се разсмя неестествено. — Моля те, недей. Целият посинях.

Хоръкс и не понечи да се извини. Сега стояха в подножието на хълма, близо до оградата, която граничеше с железопътната линия. С тяхното приближаване металургичният завод израсна и сякаш се простря надлъж и шир. Вместо надолу те насочиха погледи към доменните пещи; когато се спуснаха още по-надолу, Етрурия и Ханли останаха скрити отвъд. Под тях, току до прелеза, изплува табелка, на която все още неясно личаха думите: ВНИМАНИЕ! ВЛАКОВЕ!, полузаличени от пръски въглищна кал.

— Красиви ефекти — продължи Хоръкс и махна с ръка. — Ето го и влака. Облаците дим, оранжевите пламъци, кръглото светещо око отпред, мелодичното потракване. Красиви ефекти! Но моите пещи бяха още по-красиви, преди да втъкнем в гърлата им фунии, за да пестим газ.

— Как? — запита Рот. — Фунии?

— Фунии, приятелю, фунии. Ще ти покажа някоя, като приближим. По-рано пламъците бълваха из откритите гърла; огромни, как да кажа... стълбове бял дим денем, ален и черен дим и огнени стълбове нощем. Сега впрегнахме всичко това в тръби и го запалваме за подгриване на пещта, а отгоре я захлупваме с фуния. Ще бъде интересно да видиш някоя фуния.

— Но от време на време — прекъсна го Рот — оттам избухва огън и дим, нали?

— Фунията е подвижна и виси на верига, проточена от лост, а се балансира от противотежест. Ще я видиш отблизо. В противен случай естествено няма как да слагаме гориво. На моменти фунията потъва и пламъкът лумва нагоре.

— Разбирам — отвърна Рот. Той погледна през рамо. — Луната става по-ярка — забеляза той.

— Ела — рязко сграбчи рамото му Хоръкс и неочаквано го насочи към железопътния прелез. Тогава се случи един от онези мигновени инциденти, които са живи в съзнанието, но се извършват толкова светкавично, че оставят човек озадачен и разтреперан. По средата на прелеза ръката на Хоръкс внезапно се впи в него като някакъв порок, изви го назад и почти го завъртя, така че той зърна

линията. А там една верига от светнали прозорци на вагони бързо премина като през телескоп с приближаването си към тях; червените и жълти светлини на локомотива ставаха все по-големи и по-големи и връхлитаха върху им. В мига, когато схвана значението на тези светлини, той извърна лице към Хоръкс и блъсна с цялата си сила ръката, която го задържаше между релсите. Борбата не трая и секунда. Рот можеше да твърди със сигурност, че Хоръкс го бе държал насила там, но бе също тъй сигурен, че пак той буйно го бе тласнал извън опасността.

— Пази се — изрече Хоръкс на един дъх, когато влакът прелетя с грохот край двамата, застанали запъхтени до вратата към завода.

— Не го видях навреме — каза Рот и въпреки подозренията си опита да запази впечатлението за един естествен разговор.

В отговор Хоръкс изръмжа.

— Фунията — рече той, а после сякаш се съвзе и продължи: — Помислих, че не си го чул.

— Не го чух наистина — заяви Рот.

— За нищо на света не бих те оставил там — рече Хоръкс.

— Аз пък за момент загубих разсъдък — каза Рот.

Хоръкс постоя около минута, после рязко се извърна отново към завода.

— Погледни само колко красиви са нощем тези мои огромни могили, тези купища сгурия. Ами ей онази вагонетка там горе? Върви си тя нагоре и изсипва шлаката. Виж как тази пулсираща червена маса се сипе по наклона. Когато наближим, купът ще израсне и ще отреже от погледа ни доменните пещи. Виждаш ли как трепти въздухът над големия куп? Не там! Тука, между купчините. Това отива в пудлунговите пещи, ала най-напред искам да ти покажа канала.

Той пристъпи, хвана Рот за лакътя и така те пое един до друг. Рот му отговори нещо несвързано. Какво се бе случило в същност там, на релсите, питаше се той. Не се ли заблуждаваше със собствените си фантазии, или Хоръкс наистина го бе задържал пред идващия влак? Може да е бил на косъм от гибелта си?

Ами ако това намръщено, прегърбено чудовище действително знае нещо? За минута-две Рот силно се изплаши за живота си, но като размисли, съмнението му попремина. В края на краищата Хоръкс може и нищо да не е чул. Във всеки случай точно той го бе издърпал

навреме. Странното му поведение може би се дължеше на обикновена, несъзнателна ревност, каквато веднъж бе проявил. А сега той продължаваше да разказва за купищата пепел и за канала.

— Е? — запита Хоръкс.

— Какво? — каза Рот. — А, да! Мъглявината на фона на лунната светлина. Прелестно!

— Нашият канал — рече Хоръкс и неочаквано замълча. — На лунната светлина и на светлината на огъня нашият канал е невероятно ефектен. Никога ли не си го виждал? Не може да бъде! Прекалено много си прахосвал времето си там, в Нюкасъл. Истина ти казвам, за същинските цветни ефекти. Сам ще се увериш. Кипящата вода.

Щом излязоха от лабиринта на куповете сгурия и могилиите от въглища и руда, шумът на валцовите агрегати неочаквано ги връхлетя — силен, близък, отчетлив. Силуетите на трима работници се разминаха с тях и поздравиха Хоръкс с докосване на кепетата си. Лицата им не се различаваха в тъмното, Рот усети безполезен порив да им каже нещо, ала докато отвори уста, те се изгубиха в гъстия здрач. Хоръкс посочи канала, вече почти пред тях; мястото изглеждаше мрачно и нерадостно с кървавочервените отблясъци от пещите. Там се вливаше горещата вода, охладила формите за вдухване на въздух в пещите, на около петдесет метра по-нагоре — един необуздан, почти кипящ поток; парата се издигаше от водата на спокойни бели кълба и струи и влажно ги обгръщаше като непрекъснатата редица от призраци, бликащи от черните и червени въртопчета; бяла, възнасяща се маса, от която му се виеше свят. В мъглата над тях се извиси блестящата черна кула на по-голямата доменна пещ и в ушите им забуча неспокойният й рев. Рот се поотдръпна от края на канала и загледа Хоръкс.

— Тук тя е червена — рече Хоръкс, — кървавочервена пара, червена и гореща като грях, но по-нататък, там, където я къпе лунната светлина и тя обвива купчините сгурия, там тя е бяла като смъртта.

За момент Рот извърна глава, сетне погледът му бързо се върна на Хоръкс.

— Да идем при валцовъчните машини — предложи Хоръкс. Застрашителният натиск на пръстите му този път не бе тъй осезателен и Рот се почувствува малко по-уверен. Но все пак, какво ли искаше да каже Хоръкс с това „бяла като смъртта“ и „червена като грях“? Може би съвпадение?

Стигнаха до леярите и постояха малко зад тях, а след това тръгнаха през валцовъчния цех, където сред неспирен звън бавно падащият чук изстискава сока от сочното желязо и черни, полуголи титани стремително мятат между валците гъвкави прътове, подобни на червен восък.

— Хайде — промълви Хоръкс в ухото на Рот; отидоха да надзърнат през малкото прозорче зад меховете за вдухване на въздух и видяха как огънят в безреда се гърчи в ямата на доменната пещ. За минута очите им се заслепиха. Сетне зелени и сини петна затанцуваха из тъмнината и те се упътиха към подемника, който изкачваше вагонетките с руда, гориво и вар до върха на големия цилиндър.

А навън, по теснолинейката, обкръжаваща пещта, съмненията на Рот отново го обладаха. Разумно ли бе да идва тук? А ако Хоръкс знае всичко? Опита се да остане спокоен, но напразно; целият трепереше. Току под краката им се откри зашеметяваща бездна от около двеста метра. Опасно място. Те изтласкаха една вагонетка с руда до парапетите, ограждащи мястото. Пушекът от пещта, сярна пара със смес от парлива горчивина, сякаш люлееше далечните хълмисти възвишения на Ханли, Над развълнуваните, гористи очертания на Нюкасъл луната излизаше от пряспа облаци и се отправяше нагоре в небето. Димящият канал под двамата мъже се провираше под един едва забележим мост, за да изчезне в неясната мъглица на равните полета към Бърслем.

— Ето и фунията, за която ти разказвах — извика Хоръкс. — А под нея, на двеста метра, само огън и разтопен метал, през които въздухът на тягата бълбука като мехурчета газ в бутилка сода.

Рот се вкопчи здраво в перилата и втренчи поглед надолу във фунията. Горещината бе непоносима. Кипящото желязо и стихийната въздушна тяга сякаш правеха гръмогласен акомпанимент на думите на Хоръкс. Трябваше вече да свърши всичко това. В края на краищата може би.

— В средата — избоботи Хоръкс — температурата е близо хиляда градуса. Ако те пуснат вътре... ще пламнеш като барут на свещ. Протегни ръка и ще усетиш топлината на дъха й. Тук съм виждал как закипява дори дъждовната вода по вагонетките. Виждаш ли фунията там? Противна гледка — май твърде гореща тава за печене на сладки. Горната й част се нагрива до триста градуса.

— Триста градуса! — възкликна Рот.

— Триста по Целзий, представяш ли си? — рече Хоръкс. — За нула време кръвта ще изкипи от жилите ти.

— А? — обърна се Рот към него.

— Кръвта ти ще изкипи за... Не, не, няма.

— Пусни ме! — изкрещя Рот. — Пусни ми ръката!

С една ръка той се вкопчи в перилата, после с двете.

За момент двамата мъже се залюляха. После изведнъж, със силен тласък, Хоръкс го изви и откъсна от перилата. Рот понечи да се впие в Хоръкс, но го изпусна и кракът му пропадна във въздуха. Полетял в пространството, той се извъртя и след миг горещата фуния бе докосната едновременно от лицето му, рамото и коляното.

Той сграбчи веригата, на която висеше фунията, и тутакси тя се спусна съвсем незабележимо надолу. Около него се появи червен блестящ кръг и един огнен език, полетял на свобода из хаоса отвърте, се насочи, припламвайки, към него. Страшна болка сгърчи коленете му и той усети мириса на опърлените си ръце. Повдигна се на краката си и направи опит да се покатери нагоре по веригата, ала тогава нещо го удари по главата. Черно и лъщящо на лунната светлина, гърлото на пещта го обгърна.

Той съгледа Хоръкс, който стоеше над него край една от вагонетките с гориво до перилата. Размахал ръце, Хоръкс се открояваше яркочерно на луната и крещеше:

— Дано пропаднеш вдън земя, глупако! Дано пропаднеш, ловецо на жени! Животно с гореща кръв! Заври! Закипи! Закипи!

Неочаквано той грабна шепа въглища от вагонетката и захвана да ги мята буца по буца по Рот.

— Хоръкс! — изхриптя Рот. — Хоръкс!

Той викаше, хванал здраво веригата, и се извиваше нагоре в гърчове поради нажежената фуния. Всяка буца въглища, която Хоръкс пращаше по него, го улучваше. Дрехите му се овъглиха и нажежиха и докато напразно се бореше и се мъчеше да се покачи нагоре, фунията се спусна и облак горещ, задушавач газ изригна и го обгори с мигновения дъх на пламъците си.

Човешкият му вид го напусна. Когато ярката червенина отмина, Хоръкс съзря една овъглена, почерняла фигура, от чиято глава струеше кръв и която все още стискаше веригата, полюлявайки се, сгърчена в

последна агония; едно опепелено животно, нечовешко, чудовищно създание, което захвана да издава някакъв хлипащ, безкраен писък.

При тази гледка гневът на металурга рязко се стопи. Обзе го страшна слабост. До ноздрите му достигна тежък дъх на горяща плът. Разумът му отново се възвърна.

— Господи! Имай милост към мен! — извика той. — О, господи! Какво сторих!

Той знаеше, че фигурата под него, макар още да се движеше, е вече един мъртвец. Знаеше, че кръвта на този нещастник вече ври от топлината. В главата му нахлу осъзнатата мисъл за тази агония и заглуши всяко друго чувство. За миг той постоя нерешително, а след това, като се обърна към вагонетката, припряно прекатури съдържанието ѝ върху гърчещата се фигура, която малко преди това все още бе човек. Масата се изсипа с грохот и започна да кръжи по фунията. С грохота писъкът спря и към него стремително се надигна кипяща смес от дим, прах и пламъци. Щом всичко отмина, Хоръкс отново видя опразнената фуния.

После залитна назад и започна да трепери, хванал здраво перилата с две ръце. Устните му се раздвижиха, но не изрекоха нито дума.

Далече долу се чуха гласове и бързи стъпки. Шумът на валцовъчните машини в помещението внезапно спря.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.